

SAI GENÇLİĞİ İDEAL YOLU İZLEMELİDİR

Her çiçeğin üzerinde dans eden bir gülümseme
görüyoruz.

Çiçeğingülümsemesindeki sevgiyi deneyimleyebiliyoruz.

Öyleyse nasıl oluyorda biz bu çiçekleri keserek onları
iğneyle delip çelenk yapabiliyoruz?

(Telegu dilinde bir Şiir)

Sevgi'nin Somutlaşmışları – Genç Erkekler ve Kadınlar!

Gençlik, körpe bir yaşı veya fiziksel gücü ifade etmez. O, kalplerini *Utsaham* (şevk/heves), *Sahasam* (cesaret), *Dhairyam* (metanet), *Bhakti* (Allah'a bağlılık), *Shakti* (güç), *Parakramam*'dan (yiğitlik) teşekkül eden altı erdemlilikle doldurmuş olanlara izafetendir. Gerçek bir genç, bu altı erdemlilikle bahşedilmiş olandır. Bunlar Sai Gençliğinin ayırdedici nitelikleridir. Fakat ne yazıktır ki, modern gençlik, kalplerini [altı erdemlilik yerine] *Kama* (hırs/şehvet), *Krodha* (öfke), *Lobha* (açgözlülük), *Moha* (delicesine aşık olma), *Mada* (ego) ve *Matsarya* (kıskançlık) gibi altı kötü nitelikle doldurmuşlardır.

Gençlik Hakikat ve Dürüstlüğün Öndercileridir

Buraya geldikten sonra neler öğrendiğinizi araştırmalısınız. Sizler iyi ve aynı zamanda da kötü nitelikli insanlar görüyorsunuz. Fakat gençlik, iyi düşüncelere ve iyi eylemlere bağlı kalmalıdır. Onlar, iki erkek ve kız kardeş gibi yaşamalıdır. Bütün kötü düşüncelerden ve kötü niteliklerden kurtularak kalplerini asil duygularla doldurmalıdırlar. Onlara hakikatliliği, Allah'a bağlılığı, disiplini ve görevi telkin edecek eğitimi almalıdırlar. Bu kutsal nitelikler bir öğrencinin davranışlarında tezahür etmelidir. Her insan aslında ilahidir. İnsanlık ilahi vasıftan yoksun değildir. Fakat Kali Çağ'ının etkisi altında kalan günümüzün insanı, iyi düşünceleri ve iyi davranışları geliştireceği yerde kötü nitelikleri elde etmektedir. Gençlik iyi arkadaşlar edinmeli, iyi davranışları geliştirmeli ve iyi eylemlerde bulunmalıdır. Fakat günümüzdeki toplumda böyle ideal, genç erkek ve kadınlara pek nadir rastlanmaktadır.

Ülkeye ideal fikirleri verecek olanlar gençlerdir. Onlar hakikatin ve dürüstlüğün öncüleridirler. Erkek ve kız kardeşlerine ideal olanları göstermek ve herkesi mutlu etmek onların sorumluluğudur. Gençlik, hayatın en önemli safhasıdır. Bunu boşa harcamayın. Hemcinslerinize yardım edin

ve onlarda kutsal niteliklerin gelişmesini sağlayın. Kutsal eylemlerde bulunmaları için onlara cesaret verin ve teşvik edin. Günümüzde her nereye bakarsak huzursuzluk ve adaletsizlik görüyoruz. Modern genç erkeklerin ve kadınların davranışları hakkında ne söylesek azdır. Durumlar böyle olduğuna göre, başkalarına ideal yolu göstermek Sai Gençliğinin sorumluluğu olmaktadır. Ancak o zaman ülke gelişip kalkınabilecektir. Kadim zamanlardan bu yana Bharat spiritüellik prensibini bütün dünyaya yaymaktadır ve bütün dünyaya örnek olmaktadır. Kadim Hindistan'ın erkekleri ve kadınları kutsal ilahi prensipleri uygulamada ve yaymada büyük isim ve şöhret sahibi olmuşlardır. Fakat ne yazık ki, son zamanlarda genç erkek ve kadınlar arasında böyle bir idealizmi göremiyoruz. Ancak öğrenciler Allah'a olan bağımlılıklarını, sebatkarlıklarını ve alçak gönüllülüklerini geliştirdikleri vakit bu ülke kalkınabilecektir.

Günümüzün ihtiyacı *Daiva Preethi*, *Papa Bheethi* ve *Sangha Neethi* 'dir (günah korkusu, Allah sevgisi ve toplumda erdemlilik).

Günah korkusundan ve Allah'a olan sevgisinden yoksun olan insanlık, insan olarak gerilemiştir. Bu evrensel huzur/barış için zararlıdır.

(Telegu dilinde bir Şiir)

Bu gün *Papa Bheethi* (günah korkusu) düşüştür. Bunun yerine insanlar *Papa Preethi* 'yi (günah sevgisini) geliştirmişlerdir. Allah'a bağımlılığın gerçekten ne olduğunu kimse anlamamaktadır. Allah'a bağımlılık, Allah'a olan bencilsiz sevgiyi ifade eder. *Sangha Neethi* 'yi (toplumda erdemliliği) geliştirmeliyiz. Gerçek insanlık, erdemliliği ve dürüstlüğü geliştirmektir. Fakat böyle erdemlilik ve dürüstlük bu günkü toplumda görülmemektedir. İnsanın iki ana uzvu erdemlilik ve disiplindir.

Günümüzde ilim ilerledi fakat insanlık geriledi. İlimin gelişmesi, bombaların ve daha başka savaş silahlarının yapılmasına sebep olmuştur. Akla gelmeyecek tahribatı yapabilecek bombaları imal eden bir ilmin ne faydası olabilir ki? İlim, toplumun gelişmesi için kullanılmalıdır. Evren, dev gibi bir ağaca benzer. İlim adamları sadece onun dallarına ilgi göstermektedirler. Fakat bilgiler onun köklerini bulmaya çalışırlar. Kökleri bulmamız gerekir; Dış görünüşe aldanmamalıyız. Zihnimizi, evrenin temeli olan Allah üzerinde odaklamalıyız. Allah nerededir? Bir gün Bilge Narada, bir istek ile Rab Vishnu'ya yaklaştı, "Swami! Bildiğin gibi ben Senin görkemini üç dünyayı dolaşarak terennüm ediyorum. Sana, karşılaştığım şeylerin bir raporunu vermek isterim. Bana lütfen daimi adresini verebilir misin?" dedi. Rab Vishnu şu cevabı verdi, "Narada, salıklarımın Benim görkemimi terennüm ettikleri her yerde Ben mevcudum. *Badrinath*,

Kedarnath, Amamath, Tirupati gibi hac merkezleri Benim sadece ‘şube ofis’lerimin adresleridir. Benim kalıcı adresim Benim salıklarımın kalpleridir.”

Sevgi'nin Somutlaşmışları!

Her nereye giderseniz gidin, her nerede okursanız okuyun, her kimle karşılaşırsanız karşılaşın, herkese kutsal niteliklerin tohumlarını ekin. Burada bu gençlik kampını yapmamızın amacı budur. Erdemliliği telkin etmelisiniz, sevgiyi geliştirmelisiniz ve ideal bir gençlik olarak parlamalısınız. İnsanlar gerçek sevginin ne olduğunu anlamıyorlar. Sevgi, insanın hayat nefesidir. Sevgi, Allah'ın öbür ismidir. *Sevgi Allah'tır; Sevgi içinde yaşayın.* Sizlerin içinde sevgi var fakat siz bunu arkadaşlarınıza ve akrabalarınıza yönlendiriyorsunuz. Erkek kardeşler, kız kardeşler, arkadaşlar ve akrabalar arasındaki sevgi dünyevi niteliklidir. Süzülüp giden bulutlar gibi geçicidir. Gerçek sevgi olarak ifade edilemez. Sadece Allah'a olan sevgi gerçektir ve ebedidir. Kalbinize girdiği vakit ebediyyen orada kalacaktır.

Sevginiz birlik prensibi üzerine kurulmalıdır. Gerçek sevgi, kalpten kalbe olandır. Böyle kutsal sevgiyi geliştirin ve toplum içinde başkalarıyla paylaşın. Ancak böyle kutsal bir sevgiyi geliştirdiğiniz vakit gerçek bir insan olabilirsiniz. Sevgi prensibi ilahidir ve ebedidir. Bu ne anlaşılabilir ve ne de kitaplardan okuyarak öğrenilebilir. Bu ancak insanın kalbinden doğar. Bir kalbi bir başka kalple birleştirir. Böyle bir sevgiyi geliştirdiğiniz vakit, bütün dünya için ilahi bir yol açmış olursunuz.

Sevgi'nin Somutlaşmışları!

Bu gün dünya üzerinde hüküm sürmekte olan hakikatsizlik ve dürüstsüzlük bütün anlayışların ötesindedir. Her nereye bakarsanız bakın, huzursuzluk ve karışıklık görmektesiniz. Konuştuğunuz her kimseyi ıstırap içinde bulacaksınız. Bunun sebebi nedir? Bu üzücü durumlardan insanın kötü nitelikleri ve dürüst olmayan davranışları sorumludur. Eğer huzur ve mutluluğun tadını çıkarmak istiyorsanız, erdemliliği geliştirmeniz ve doğru yolu izlemeniz gereklidir. *Atmik* prensibe olan inancınızı kuvvetlendirin. Fakat bu gün insan inançtan yoksundur.

Herkesin içinde Allah mevcut olduğu için, eğer başkaları size saygı gösterecekler de göstermeseler de siz yine onlara karşı saygı duymalısınız. Öğrenmeniz gereken ilk ders budur. Ben çok kereler Amerika Cumhurbaşkanı olan Abraham Lincoln'u örnek olarak gösterdim. O, fakir bir aile içinde doğmuştu. Okula giderken giymek için düzgün bir giysi bile almaya imkanı yoktu. Böyle olduğu için sınıf arkadaşları onunla alay ettiler.

Bundan duyduğu acıyı annesine anlattığı vakit, annesi ona, başkaları kendisiyle alay dahi etseler yine de onlara saygısızlık göstermemesini tavsiye etti. Bu sözler, Lincoln'un körpe kalbinde yer etti. Annesinin yardımıyla, kendine-güven ve kendisine-saygı elde etti. Sonuçta Amerika Cumhurbaşkanı mevkiine kadar yükseldi.

Ebeveynlerinize Büyük bir Sadakatle Hizmet Verin

Saygı gösterin ve saygı alın! Eski günlerin anneleri çocuklarına böyle, kendilerine-saygı prensiplerini öğretirlerdi. Bütün zorluklara rağmen, çocuklarını ideal bir şekilde yetiştiren birçok böyle asil anneler vardı. Ebeveynleriniz sizleri büyütüp yetiştirmek için büyük zorluklara katlanmaktadırlar. Onlara daima minnettar olmalısınız. Nankör bir insan bir canavardan daha kötüdür.

Rangoon'un kurtuluşu için yapılan savaşta bombardımanlar yüzünden çok sayıda insan öldü. Her şeylerini kaybeden bir anne ve oğlu Chennai'ye ulaşmayı başardılar. Ne oturacakları bir yerleri ne de yiyecekleri bir lokma ekmekleri vardı. Bir ağacın altına oturarak kendilerini barındırdılar. Anne, kapı kapı dolaşarak yiyecek dileniyor ve verilenlerin çoğunu oğluna yediriyor ve geriye kalanları da kendisi yiyordu. Yeterli yiyecek toplayamadığı vakit hepsini oğluna veriyor ve kendisi aç kalıyordu. Bunun sonucu olarak da her gün biraz daha halsiz düşüyordu. Bir gün, annesinin bu ıstırabına dayanamayan oğlu, "Anne, bu günden itibaren sen istirahat et. Ben her ikimiz için de yiyecek bulacağım," dedi. O günden itibaren kapı kapı dolaşarak yiyecek dilendi ve çoğunu annesine verdi ve geriye kalanını da kendisi yedi. Bazen, kendisinin yemek yediğini söyleyerek annesine yalan söylerdi. Sonuçta o da çok halsiz düştü. Artık annesine bakacak takati kalmamıştı ve ne de annenin oğlunu koruyacak gücü kalmıştı.

Bir gün bir subayın evi önünde yiyecek dileniyordu. Subay verandada koltuğunda rahatça oturmuş gazetesini okuyordu. Çocuğun haline acıyarak içeriden bir yaprak [tabak] üzerinde yiyecek getirip çocuğa verdi. Ona oturup yemesini söyledi. Fakat çocuk onu eve götürmek istediğini söyledi. Subay, "Her halde sen aç değilsin, aksi takdirde onu niçin evine götürmek isteyesin ki?" dedi. Subay bu katı sözleri söylerken çocuğun başı dönerek yere yuvarlandı. Subay onun fısıltı halinde şu sözleri söylediğini işitti, "Önce anneme, anneme..." ve bu sözlerle birlikte çocuk son nefesini verdi. Bu acı haberi işiten anne üzüntüye boğuldu. Oğlunun bu trajik ölümüne dayanamıyan anne de son nefesini verdi. Anne ve oğlu, her ikisi de, birbirleri için hayatlarını feda ettiler. Ancak, bunlar gibi kutsal varlıklar sayesinde dünya kendisini idame ettirebilmektedir. Eğer dünya üzerinde iyi insanlar olmasa dünya nasıl devam edebilir ki? Bu bedenin annesi

Easwaramma fedakarlığın somutlaşmışıydı. Beni büyötmek için büyük zorluklara katlanmıştı.

Aynı şekilde, Ishwarchandra Vidyasagar'ın annesi de fakir olmasına rağmen, yüksek ideallere sadık kalmıştır. Vidyasagar çok çalışarak sınavlarını üstün derece ile geçti. İyi bir iş bulunca, annesinin ayaklarına kapanarak, "Anne, ancak senin kutsaman sayesinde bu gün bu mevkiye ulaşabildim. Sensiz ben bir hiçim. Biraz para kazandım, bunu sana hizmette kullanmak istiyorum. Bir arzun varsa lütfen bana söyle," dedi.

Vidyasagar'ın annesi de Anne Easwaramma gibi başkalarının refahı ile ilgileniyordu. Oğluna, "Sevgili oğlum, içme suyu olmadığı için köyümüzün halkı zorluk çekmekte. Uzun mesafelerden su getirmeye gitmeleri beni çok üzüyor. Eğer köyde bir kuyu açtırabilirsen çok mutlu olurum," dedi. Vidyasagar hemen bir kuyu açtırarak annesinin arzusunu yerine getirdi. Bir başka gün, Vidyasagar annesine başka arzusu olup olmadığını sordu. Annesi, "Oğlum, köyümüzün çocukları okumak için komşu köydeki okula gidiyorlar. Her gün onların bu uzun mesafeyi yürüyerek gitmeleri bana acı veriyor. Lütfen köyümüzde küçük bir okul binası yaptır," dedi. Vidyasagar köyde bir okul yaptırdı.

Bir müddet sonra, "Oğlum, köye su temin ettin, çocuklar için bir okul yaptırdın. Fakat köyümüzde sağlık hizmetlerinin bulunmaması beni endişelendiriyor. Lütfen küçük bir hastane yaptır," dedi. Onun bu arzusunu yerine getirerek küçük bir hastane yaptırdı. Bu, annesini çok mutlu etmişti. Oğlunu bağrına basarak, "Benim bütün arzularımı yerine getirdin. Senin gibi asil bir evladı doğurduğum için çok mutluyum. Bir anne için bundan daha yüce bir mutluluk olamaz. Senin sayende bütün soyumuz kurtuldu. Şimdi artık ölsem de umurumda değil. Çok mutluyum. *Kaurava*'lar gibi yüz evlada sahip olmanın ne faydası var ki? Senin gibi tek iyi bir evlat yeterli," dedi.

Yavaş yavaş ismi ve şöhreti uzaklara da yayılmaya başladı. Hatiplere mahsus yeteneği ile tanındığı için onun konuşmalarını dinlemek üzere çok sayıda insan gelirdi. Bir gün bir başka şehirde konuşma yapmaya davet edildi. Bir I.C.S. subayı da aynı trende seyahat ediyordu. Her ikisinde aynı istasyonda indiler. Subay bavulunu taşıyacak bir hamal aramaya başladı. Bunu gören Vidyasagar, bavulu taşımaya teklif etti. Subay bavulu kendisine verdi. Vidyasagar birisine hizmet edebildiği için mutlu idi. Ona sordu, "Efendim, nereye gideceğiz?" "Beni Vidyasagar'ın bu gün konuşma yapacağı yere götür. Onu dinlemek için buralara kadar geldim," dedi. Bu sözleri işiten Vidyasagar gülümsedi ve onu toplantı yerine götürdü. Subay ona para teklif etti fakat Vidyasagar, "Efendim, bavulunuzu sadece size yardım olsun diye taşıdım, para için değil," diyerek kibarca reddetti.

Toplantı başlamak üzereydi. Herkes merakla Vidyasagar'ı bekliyordu. Vidyasagar gelir gelmez, kendisine çelenk verildi büyük bir karşılama yapıldı. I.C.S. subayı, Vidyasagar'ın bavulunu taşıyan kimse olduğunu hemen farketti. Büyük bir pişmanlık içinde kendi kendisine şöyle düşündü, “Yüksek tahsilli olmasına rağmen, ne kadar basit ve mütevazi bir insan!” Vidyasagar'a yaklaşarak özür diledi. Vidyasagar şöyle cevap verdi, “Bir yanlış yapmadın ki, özür dileyessin. Bavulu senden ben aldım ve taşıdım. Bu kutsal Bharat topraklarında doğduğumuza göre, başkalarına hizmet etmeyi büyük bir zevk ve ayrıcalık olarak görmeliyiz.” Bunları söyledikten sonra Vidyasagar, hizmet etmek için kendisine bu fırsatı verdiği için subaya teşekkür etti.

Eğitim, Öğrencileri Mütevazi ve İtaatkar Etmelidir

Hindistan Cumhurbaşkanlığını yapmış olan Dr. Sarvepalli Radhakrishnan değerli bir eğitimci idi. Bir müddet, Mysore Eyaleti'nde profesör olarak çalıştı. Çok iyi kalpli bir insandı. Orada kaldığı müddet zarfında çok sayıda fakir öğrencilere yardım etti ve bu yüzden iyi bir isim yaptı. Kolkata'ya nakledilince, öğrenciler ona minnettarlıklarını göstermek istediler. Evine gittiler, eşyalarını toplayarak ambalaj yaptılar ve bir at arabasına koyarak kendisinin de arabaya binmesini istediler. Radhakrishnan bunu yapmakta biraz tereddütlü idi fakat sonunda onların isteklerini kabul etti. Öğrenciler, *Jutka*'yı (at arabasını) tren istasyonuna kadar kendileri çektiler. Bu manzarayı gören yoldan geçenler hayrette kalmışlardı. Aralarında, “Öğrencilerden bu kadar saygı gören bu adam kim?” diye konuşuyorlardı. Öğrencilerden birisi onlara, “Biz fakir öğrencileriz, o ise bizim en saygı değer öğretmenimiz. Bütün kazancını bizim eğitimimize sarfetti. Biz de minnettarlığımızı bu şekilde gösteriyoruz,” dedi. Eşyalarını trene yerleştirdiler, öğretmenlerini selamlayarak, “Efendim, kısa bir zaman içinde tekrar Mysore'a geri gelmelisiniz,” dediler. Onların bu mütevazi hareketleri ve itaatkarlıkları Radhakrishnan'ı çok duygulandırmıştı.

Eski zamanlarda, öğrenciler ebeveynlerine ve öğretmenlerine karşı son derece saygılı ve hürmetkar idiler. Fakat maalesef günümüzde böyle bir öğrenci-öğretmen ilişkisi göremiyoruz. Öğretmenlerinize saygılı olun. Ebeveynlerinizi sevin ve onlara hizmet edin. Zamanı iyi kullanın. Zaman, Allah'tır. Bu nedenledir ki, Allah, *Kaalaya Namah, Kaala Kaalaya Namah, Kaaladarpa Damanaya Namah, Kaalateetaya Namah, Kaalaswarupaya Namah, Kaalaniyemitaya Namah* (zamana, zamanın ötesinde olana, zamanı fethetmiş olana, zamanı aşmış olana, zamanın somutlaşmış olana, ve zamanı mukadder kılana selamlar) diye methedilmektedir.

Birkaç dakika bile boş zamanınız olunca hemcinslerinize hizmet verin. Ancak o zaman hayatınız kurtarılacaktır. Sadece yiyip içmek ve uyumak için bu dünyaya gelmediniz. Hizmet faaliyetlerinde yer almalısınız. Yemeğinizi fakirlerle paylaşmalısınız. Eğer hayır severlik yapmazsanız ve dürüstlük yolunu izlemezseniz hayatınız boş yeredir. Eğitiminizle böbürlenmeyin. Bu dünyada sizden daha yüksek eğitim görmüş çok kimselerin olduğunu unutmayın.

Eğitimine ve zekasına rağmen, akılsız bir insan gerçek Öz'ünü bilmeyecektir ve dar-görüşlü bir insan da kötü niteliklerinden vaz geçmeyecektir. Modern eğitim sadece tartışmalara yol açar, tam bir bilgiğe değil. Eğer sizi ölümsüzlüğe götüremiyorsa dünyevi eğitimi almanın ne faydası var ki? Sizi ölümsüz yapacak bilgiyi elde edin.

(Telegu dilinde bir Şiir)

Eğitim aldığınıza göre, hiçbir ego izi olmadan saygı değer bir hayat sürmelisiniz. Alçak gönüllü olmayı geliştirin. Öğretmenlerinizle karşılaşınca, “Günaydın, Efendim” diye bağırmayın. Başınızı tevazu içinde öne eğin ve Namaskar'ınızı sunun. Öğretmenlerinize minnettarlığınızı göstermek sizin görevinizdir. Kazancınızı sadece bencilce arzularınızı tatmin etmek için harcamayın, aynı zamanda fakirleri de düşünün. Size hizmet verme fırsatı veren herkese minnettar kalın. Hizmetten daha yüce bir *Sadhana* olmadığını daima hatırlayın. Eğitim görmüş kimselerin, örnek temsilcileri olmalısınız. Çok sayıda köylerde insanlar perişan bir hayat sürmektedirler. Onlara giderek ihtiyaçlarını araştırın ve bunları karşılamaya çalışın. Davranışlarınızı öylesine yapın ki, insanlar sizin asaletinizi ve verdiğiniz hizmeti hiç unutmasınlar. Ebeveynlerinize iyi bakın. Bütün imkanlarınızı kullanarak köyünüzdeki insanlara yardım yapın.

Swami Verdiği Sözü Yerine Getirir,

Sizlere öğrenci olduğum devirlerdeki bazı şeyleri anlatmak isterim. Çocukluğumda büyük zorluklarla karşı karşıya gelmek zorunda kaldım. Eğitimin özünü bildiğim için, Benim eğitime ihtiyacım yoktu. Böyle olmasına rağmen, başkalarına ideal olanı sergilemek için okula gittim. Her gün okula gitmek için, Puttaparthi'den Bukkapatnam'a yürürdüm. Okulumuzda, zengin ailelerden gelen çocuklar vardı. İçleri pilav ve çeşitli körilerle dolu sefer taslarıyla gelirlerdi. Benim sefer tasım yoktu. Ben, öğle yemeğim olarak bir parça *Ragi Sankati*'yi bir beze sararak beraberimde götürürdüm. Bunu gören Griham Ammayi (Anne Easwaramma) göz yaşları döker ve , “Oğlum, Sana güzel yemekler hazırlayamadığım için çok üzgünüm,” derdi. Ben ise, “Anne, insan açlığını gidermek için pirinç yahut

gruel yemiş ne farkeder ki? Elimizde olanla kanaat etmeliyiz. Benim yemeğim için kendini üzme,” diyerek onu teselli ederdim. Bana daima büyük bir sevgi ve ilgi ile bakmıştır. Puttaparthi köyünde, Eski Mandir’in olduğu yerde, Benim içinde kaldığım, damı otlardan ve yapraklardan yapılmış bir kulübe vardı. Bir gece Ben içindeyken, bazı haylaz delikanlılar orayı ateşe verdiler. Kulübenin alevlerle sarılmış olduğunu gören Subbamma ve Easwamma büyük bir telaş içinde koşarak geldiler ve ‘Swami, Swami’ diye seslenmeye başladılar. Ben onlara, “Telaşlanmayın. Ben çok iyiyim,” dedim. Anında şiddetli bir yağmur, sağanak halinde boşandı. Fakat sağanak, sadece kulübenin üzerindeydi, başka yerde bir damla bile yağmur yoktu. Ben dışarı çıkınca Bana, “Swami, kulübe alevler içinde yanarken Sen nasıl olurda içeride öyle sakin durabilirsin?” diye sordular. Onlara cevap olarak, “Benim olmam gereken yer orasıydı. Ben, mutluluğun somutlaşmışı olarak, zorlukların olduğu yerlerde bulunmalıyım. Acı ve zevk bir arada olurlar. Birbirlerinden ayrılamazlar. Bu dünyada iyi insanlar aksiliklerle/üzüntülerle yüz yüze gelmek zorundadırlar. Fakat buna rağmen sakin ve telaşsız olmalıdırlar.

O günlerde, çok sayıda ünlü kimselerin Swami’yi görmeye gelmeleri Griham Ammayi çok endişelendirirdi. Swami’yi kendi yerlerine götürceklerinden korkardı. Aynı zamanda da köydeki politika durumları onu çok endişelendirirdi. “Swami, durum hiç de iyi değil. İnsanlar siyasi partiler uğruna ve daha başka birçok şeyler için birbirlerine giriyorlar,” derdi. Ben, politika ile hiçbir ilişkim olmadığını ve onun Benim yolumda bir engel olamayacağını söyledim. Günlerden birinde, Mysore Maharanesi *Desraj Urs* ve beraberindekiler Karnatanagepalli’de arabadan inip yürüyerek Puttaparthi’ye Bana geldiler. Easwamma, “Swami, bu zengin insanlar Senden, onlarla birlikte gitmeni isteyebilirler. Araba ile geldiler. Lütfen onlarla birlikte gitme,” dedi. Ben ona, “Onların arabası olabilir ama bizim de yürüyecek iki ayağımız var. Onlar büyük malikanelerde oturabilirler ama bizim de başımızın üstünde bir çatımız var. Bu yeterli değil midir? Biz sahip olduğumuz şeylerle mutluyuz. Ben onlarla gitmeyeceğim. Bunun için kendini üzme,” dedim. Fakat o Benden bir vaat bekliyordu. “Swami, bana tek bir söz vermelisin.” Ben, “Ne sözü?” diye sordum. Easwamma, “Önce sözünü ver ondan sonra Sana söyleyeceğim,” dedi. Benden bir söz koparmaya kararlıydı. Bana karşı büyük bir sevgisi ve ilgisi vardı. “Peki, şimdi ne istediğini söyle,” dedim. Bana, “Sen Allah’sın. Ben bunu çok iyi biliyorum. Büyük bir İsmi ve şöhretin olacak. Fakat şartlar her ne olursa olsun Puttaparthi’yi terketme. Bu bedende kaldığın müddetçe burada kalmalısın,” dedi. Ben ona, “Her zaman Puttaparthi’de olacağımı söyleyemem. Fakat sana şu sözü verebilirim. Puttaparthi’den

başka bir yerde oturmayacağım,” dedim. Ben bu sözü verince çok mutlu oldu. Hemen yayık ayranı ve pirinç getirerek ağzıma koydu. “Swami, Puttapparthi’yi terketmeyeceğin için bu gün çok mutluyum. Her yere gidebilirsin. Dünyayı bile dolaşabilirsin. Fakat daima Puttapparthi’ye geri gelmelisin.”

Bir defasında, son nefesini verirken dudaklarında Benim ismimin olması için dua etmişti. 1972 Mayıs ayında burada son nefesini verdiği vakit Yaz Kursları devam etmekteydi. Çok dinç ve sağlıklıydı. Birdenbire, “Swami, Swami, Swami...” diye seslendi. “Geliyorum, geliyorum...” diye cevap verdim. Ben merdivenlerden aşağı inince son nefesini verdi. Hiç acı çekmedi ve hiçbir hastalığı da yoktu. Huzurlu bir sonu oldu.

Bu bedenin babası çok çalışkan bir insandı. Büyük bir işi yoktu. Parası olunca salıklar için hindistan cevizi satın alırdı. Her gün, malzeme almak için Bukkapatnam’a giderdi. Bunları sizlere anlatmamın sebebi, ebeveynlerin, çocukları için nasıl çalıştıklarının bir örneğini vermek içindir. Ebeveynlerine yardım etmek çocukların en başta gelen görevleridir. Günlerden birinde verandada çok sayıda salık oturmaktaydı. Özel görüşme için içeriye çağırılmak üzereydiler. Pedda Venkama Raju (bu bedenin babası) gelerek, “Swami... Swami... bana lütfen iki dakikanı ver,” dedi. “Önce salıklarle konuşayım, ondan sonra da seninle görüşürüm,” dedim. Fakat o, çok acele Benimle görüşmek istiyordu. Ben ne olacağının farkında idim. O nedenle onu içeri aldım. “Swami, hayatta çok zorluklar çektim. Çok çalıştım, hindistan cevizi, sebze satarak birkaç rupi bir köşeye koydum. O para işte burada. Ben öldükten sonra, lütfen 12. günde fakirleri doyurun. Aynı zamanda bu amaçla üç çuval pirinç ve bir çuval *jaggery* (hurma suyundan yapılan bir çeşit koyu renk şeker) ayırdım,” dedi. “Sen üzülme. Ben bunları yerine getiririm. Parayı istemem. Onlar sende kalsın,” dedim. “Senin bunu yapacağından eminim. Fakat kazanmış olduğum parayı sarfetmem lazım. Arkamda hiçbir borç bırakmamalıyım. Bu parayı metal paraya çevir ve cesedim yakılmaya giderken bedenimin üstüne serpin,” dedi. “Sen sağlıklısın. Niçin şimdi ölümü düşünüyorsun?” dedim. Hiçbir ağrısı sancısı ve hastalığı yoktu. Evine gitti, biraz su içti ve huzur içinde son nefesini verdi.

Bu bedenin dedesi Kondama Raju büyük bir salık idi. 112 yaşına kadar yaşadı. Her sabah Benim Darshan’ımı almak için köyden Yeni Mandir’e yürürdü. Bir gün Bana sordu, “Swami, lütfen bana ne zaman öleceğimi söyle.” “Şimdi niçin ölümünden bahsediyorsun? Sağlığın yerinde. Zamanı gelince Ben söylerim,” dedim. Bana, “Swami, Senin İnişinle bizim soyumuz kutsallaştı. Senin görkemini tüm dünyaya yayıldı. Benim tek arzum son nefesimi verirken ağzıma su dökmendir. Kral Dasaratha ölürken Rab

Rama'nın Kutsal Elllerinden su içme şansına sahip olamadı. Bu gün aynı Rab Rama, Sai Rama olarak enkarne oldu. Bu nedenle, bana bu son arzumu bahşetmen için dua ederim,” dedi. Ben, “Tamam, o zaman görürüz,” dedim. Bir gün, sabah çok erken Mandir'e gelerek Darshan'ımı aldı. Eve döndü ve uzandı. Biraz sonra, Easwaramma'ya, Sathyabhama Mabedine giderek Swami'nin gelip gelmediğini görmesini istedi. Easwaramma'da ona, “Evet, Swami arabasıyla geliyor,” dedi. O zamanlar Swami'nin ufak bir arabası vardı. Swami arabayı sadece köyün içinde kullanmaz, ta Chennai'ye kadar sürerdi. İnsanlar, Swami'nin böyle süratli araba kullanımına şaşarlardı.

Kondama Raju, “Easwaramma bir bardak su al ve içine Tulasi yaprağı koy,” dedi. O, söyleneni yaptı. Kondama Raju bardağı elinde tutarak Beni bekliyordu. Artık sonunun yaklaştığını ve Benim oraya vaadimi yerine getirmek için geldiğimi biliyordu. Bunu hiç kimse bilmiyordu. Bardağı tutarak, “Swami, ben hazırım,” dedi. “Ben de hazırım,” diye cevap verdim. Ben ağzına suyu akıtırken huzur içinde son nefesini verdi. Ölmeden önce, “Bu dünyayı terketmeden önce!, Senin O İlahi Elllerinden su içmek ne büyük bir şeref. Büyük kefaretlar ödemiş ve fedakarlıklar yapmış olan Kral Dasharat'a bile böyle bir şerefe nail olamamıştı. Artık hayatım kurtuldu,” diyerek gözlerini yumdu.

Hayatınızın Her Anını Allah Üzerinde Tefekkür Etmekle Geçirin

Ailenin yaşlıları böyle huzurlu ölüme kavuştular. Kalplerini kutsal duyularla doldurdular. Kutsal duyular, kutsal ödüller kazanacaktır. Siz iyi olursanız sonuçlar da iyi olmak durumundadır. Bu nedenle, daima İlahi Olan'ın üzerinde tefekkür edin. *Sarvada Sarva Kaleshu Sarvatra Hari Chintanam* (Her zaman ve her yerde Allah'ı düşünün). Allah'ı hiçbir zaman unutmayın. Gerektiği zaman, O size rahmetini yağdıracaktır.

Diskuruma son vermeden önce, size Karanam Subbamma hakkında bazı şeyler söylemek isterim. O, çok büyük meziyetleri olan bir kadındı. Ben Uravakonda'dan geri geldiğim vakit, yakın köylerden çok sayıda insan Beni görmeye geliyordu. Subbamma Bana, “Swami, benim çocuğum yok. Saliklere hizmet etmeyi Allah'a hizmet etmek olarak kabul ederim. Buraya Seni görmeye gelenleri doyurmam için lütfen bana izin ver. Sen de benim evimde kalmalısın,” dedi. Onun bu arzusunu kabul ettim. Yemek pişirir ve bütün salikleri doyururdu. Bir gün, “Swami, bütün bu yıllar boyunca Sana ve saliklerine hizmet etme fırsatını bana verdiğin için Sana çok minnettarım. Sana yemek pişirebildiğim için hayatım kurtuldu. Yegane arzum ben ölürken ağzıma su akıtmandır,” dedi. Ben de bunu yapacağıma dair söz verdim.

Acele bir iş için Chennai'ye gitmem gerekti. Bu arada Subbamma vefat etti. Chennai'den dönerken, ölüleri yakma alanında bir kalabalık farkettim. Oradakilerden birisine ne olduğunu sordum. "Swami, Subbamma vefat etti. Onun cesedini yakmak için hazırlıklar yapıyoruz," diye cevap verdi. Hemen arabamı geri çevirerek, cesedin bulunduğu Bukkapatnam'daki eve gittim. Beni görünce annesi ve kız kardeşleri ağlamaya başladılar. "Swami, o, bütün bu yıllar boyunca Sana hizmet etti. Tek bir arzusu vardı. Ölmeden önce ona su vermen için büyük bir ümitle bekledi. Fakat bu arzusu yerine gelmeden öldü. Sana bu kadar yıl hizmet verdikten sonra hiç olmazsa bunu hak etmedi mi?" diye sitem ettiler. Beni methetmekle beraber, verdiğim sözü tutmadığım için de Beni şikayet ediyorlardı. Onlara susmalarını ve Subbamma'nın halen yaşıyor olduğunu söyledim. Fakat gerçekte artık o yoktu. Bedende hayat olmadığı için karıncalar yüzünde gözünde dolaşp duruyorlardı. "Ben daima sözümü yerine getiririm. Verdiğim sözden geri dönmeyeceğim," diyerek, Subbamma'nın cesedinin yanına gittim ve, "Subbamma... Subbamma..." diyerek ismini çağırdım. Derhal gözlerini açtı. Etraftakiler buna inanamadılar. "Subbamma tekrar hayata döndü," diyerek bağırışmaya başladılar. Fakat hakikatte o tekrar canlanmamıştı. Benim hatırım için bedenine dönmüştü. Ben bir vaatte bulunmuştum ve o da onun için geri geldi. Bunu gören kız kardeşleri çok mutlu oldular. Mendilimle yüzündeki karıncaları sildim ve ağzına su akıttım. Swami'nin yüzüne baktı, sevinç göz yaşları içinde nefesini verdi. *Sadgathi*'ye (kurtuluşa) ulaşmıştı. Ben söz verdiğim vakit onu hiçbir zaman unutmam. Daima sözümü tutarım. Çok kimse buna inanmaz. "Swami bunu bizi mutlu etmek için söylüyor," diye düşünürler. Fakat şuna inanın ki, Benim sözüm hiçbir zaman yalan değildir. Her ne söylersem onu muhakkak yaparım.

Sevgi'nin Somutlaşmışları!

Eğer hayatınızın amacına ulaşmak istiyorsanız, son nefesinize kadar zamanınızı Allah üzerinde tefekkür ederek geçirin. Swami, her nerede olursanız olun size Darshan verecektir. Karanam Subbamma ve bu bedenin ebeveynlerinin hayatı, bunun için yeterli kanıttır. Her yıl Easwaramma Günü'nde ebeveynlerimin Mezarını ziyaret ederdim. Fakat şimdi kalabalık çoğaldığı için oraya gitmek zor oluyor. Fakat, mezarlarına konmak üzere giysiler gönderirim. Ben sözümü daima tuttum.

Ben Sathya Sai'yim ve daima Sathya'ya (hakikate) bağlı kalacağım. Bu hakikati anlayın. Ne hak ederseniz onu alırsınız. Kerala halkı çok şanslı. Şimdi ilk defa olarak buraya böyle iyi öğrenciler ve gençler geldi.

Öğrenciler – Erkek ve Kız Çocukları!

Sizler ideal vatandaş olmalısınız ve iyi bir isim yapmalısınız. Ben sizden hiçbir şey istemiyorum. Minnettarlığınızı ebeveynlerinize göstermelisiniz ve onları mutlu etmelisiniz. Benim sizden beklediğim şey budur. Ebeveynleriniz mutlu oldukları müddetçe Ben de mutluyum. Hepinizi kutsarım ve hepinizin ideal erkekler ve kadınlar olarak büyümenizi temenni ederim. Böylece, Diskuruma son veririm.

Bagavan İlahi Diskurunu, “*Hari Bhajan Bina...*” Bajanı ile sona erdirdi ve şu beyanda bulundu: “*Her yıl, Kerala'nın gençleri ve öğrencileri, erkek ve kız kardeşleriyle birlikte buraya gelebilirler.*”

-13 Nisan 2003 tarihinde Brindavan'da (Whitefield), Bangalore, Sai Ramesh Krishan Konferans Salonu'nda Bagavan'ın verdiği İlahi Diskur'dan.

Dünya üzerinde dolaşırken, bütün görevlerinizi ve sorumluluklarınızı O'na adayarak yaparken birazcık da bir uygulama size Allah'ın ayaklarına tutunmayı öğretecektir. Bütün işlerinizi, bir piyesteki aktörler gibi, kendi kimliğinizi kişiliğinize veya rolünüze bağımlı olmadan ayrı tutarak yapın. Bütün bunların bir oyundan ibaret olduğunu ve Rab'bin size bir rol verdiğini ve sizin görevinizin bu rolü oynamaktan ibaret olduğunu hatırlayın. O, senaryoyu yazmış ve oyunu zevkle seyretmektedir.

BABA